

EL LECTOR ESCRIU

Al «Punt» li ha sortit un «Punto»

Sr. Director,
No sé fins a quin punt al «PUNT» pot sortir-li de trascantó un «Punto». Clar, en realitat el nostre «PUNT», és el PUNT DIARI, i el «PUNTO», és el «PUNTO DEPORTIVO», nascut fa quatre dies a la ciutat de Saragossa, i aneu a saber si tot això és cosa de «punt i a part». Vull dir que cadascú farà per ell amb els seus «punts» que poden ser, i són, diferents «punts de vista». I aquí podria posar ja el «punt i final».

Però crec que és millor posar un «punt i seguit», donat que la meua intervenció seria massa breu i podria passar desapercebuda.

És temps de vacances. Temps de sortides. Setembre encara té prou al·licient per als que ens agrada —i podem— sortir de casa i passar una quinzena de dies fora gaudint d'un no fer res, però aprofitant el temps visitant museus, llegint i coneixent món terra endins, encara que altres vegades ho hagi fet, perquè sempre trobes un nou encant, un nou racó o un monument que t'havia passat per alt. Dies de pau i de tranquil·litat i que tot i ser encara estiu i el sol esplendorós i ubèrrim, la nit ja llarga i fresca li mitiga la seva força i fa que puguis dormir plàcidament tapat per un llençol que a la matinada resulta insuficient, però arrupit aguantant, endormiscat, la baixa temperatura.

Passes uns dies com ara mateix, i el lloc pot ser canviat de mil maneres, a Saragossa, i en repassar cada dia el seus periòdics, t'adones que els problemes

de la ciutat són bastant semblans als problemes de totes les ciutats i la gent es queixa ja no saps si per vici o per costum i que les ciutats petites són iguals d'acollidores i sensibles.

Aquí, per exemple, el més xocant és el batibull aixecat al voltant de les obres del «Palacio de la Aljafería», pensat per a futura seu del Parlament de la Comunitat Autònoma Aragonesa, i que han estat paralitzades i el seu arquitecte destituït en sorgir problemes de cimentació i lògicament de més milions dels previstos per a la seva execució. És un palau àrab del segle XI amb cambres de magnífics enteixinats en què feren estada els Reis Catòlics i unes matusseres torres de carrus ben treballats, una d'elles dita del «trobador», immortals en l'òpera de Verdi. En la meua estada a Saragossa als anys 40, fent-hi el soldat, era un quarter totalment figurat com a castell o palau i que, vist avui, el poc que es pot veure, amb els seus fossats reoberts —abans era una gran plaça on petava el sol de valent i els soldats, fent-hi la seva instrucció i les seves formacions, hi quedaven torrats; això a l'estiu, a l'hivern el «cierzo» del Moncayo n'era amo i senyor—, les seves sales descobertes, els seus arcs redimits d'afegitons i els seus patis de filigranes arabesques arranats de bell nou, li donen una excel·lència que seria llastimós, ara, oblidar i abandonar. Saragossa necessita recuperar aquest palau, que és una veritable joia. Però ja ho veieu. Ha sorgit la polèmica —política, diners, incomprendiments, enfrontaments personals, favoritismes... aneu a saber—, i tot i ser-

los necessari per al seu futur Parlament, les obres resten aturades.

Això és una mostra. Podria treure'n més. La construcció d'edificis amb centenars de pisos està aquí a Saragossa en el seu apogeu; s'estan aixecant a tot estrep. Fa oblidar crisi i atur. I al Pilar, la gent hi acut com abans, com sempre, en llarga processó, les misses hi són copioses i a les 7 de la tarda —no sé si en altres hores— els altaveus dels seus punxaguts campanars llancen a tots els vents, especialment al del Moncayo, que bufa eixelabrat i fresc aquests dies, el cant del «Bendita y alabada seas...».

I, aneu a saber per què, veig a cada cantonada el cartell amb la fotografia d'un home que, mudat amb americana, però en calçotets, sabates i mitjons, m'anuncia el «PUNTO». En una primera ullada creia que era una invitació a la compra de mitjons i roba interior. Llavors veig en la seva mà que m'invita a adquirir el «PUNTO DEPORTIVO», i a mi

em fa l'efecte que és una còpia barroera, potser innocent —o no?—, del nostre PUNT DIARI, que tant trobo a faltar en aquests meus dies de vacances. I, «punts suspensius»... J. Bosch. (Girona).

tat, la qual, per cert, podia ser moltes coses menys unitària. És clar que és ben legítima la seva opció d'abonar una o altra manifestació, però almenys demanaria que per a properes ocasions no vulguin amagar allò que és evident, i siguin un xic més coherents amb el que diuen i el que fan. Josep M^e Valentí. (Salt).

L'ADAC i l'Onze de Setembre

Sr. Director,

Fa uns dies vaig llegir a les pàgines del PUNT unes declaracions del president de l'ADAC, segons els quals aquesta entitat cultural no s'havia adherit a la Manifestació que partits, sindicats, alcaldes i entitats havien convocat a Girona en commemoració de la Diada Nacional de Catalunya, argumentant que la convocatòria no era UNITÀRIA. He vist, però, que aquesta mateixa entitat gironina s'adheria i convocava els seus socis a la Manifestació de Barcelona organitzada per la Crida a la Solidari-

Demanem breuetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu»: Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

NECROLÒGIQUES

PILAR MASIAS DESCAMPS

Dilluns va morir a Olot Pilar Masias i Descamps, natural de la Vall de Bianya i resident al carrer Volcà Crosat, 8 d'Olot.

Era casada amb Francesc Sanclement Boés.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui a les 12 del migdia a l'església del Sagrat Cor dels Caputxins d'Olot.

Que descansi en pau.

JUANA HINAREJOS MARTÍNEZ

A l'edat de 62 anys va morir a Blanes, víctima d'accident Juana Hinarejos Martínez, resident al carrer Antonio Machado, 8, 2n de Blanes.

Era vídua de Fernando Sancha

Calderón i tenia dos fills: Fernando i Juan.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui a les 4 de la tarda a l'església de Santa Teresa de Blanes.

Que descansi en pau.

BERNARDINA RIBAS PASCUAL

A l'edat de 79 anys va morir ahir a Blanes Bernardina Ribas Pascual, resident al carrer de l'Hort, 2, 1r 2^a de Blanes.

Era vídua de Josep Pena Faferies.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui a les 10 del matí a l'església de Santa Maria de Blanes.

Que descansi en pau.

CARMEN TELLO MORENO

A l'edat de 71 anys va morir ahir a Terol Carmen Tello Moreno, resident al carrer de la Mercè de Blanes. Era soltera.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui a les 5 de la tarda a l'església de Santa Maria de Blanes.

Que descansi en pau.

FRANCISCA GALINDO MILLÁN

A l'edat de 49 anys va morir ahir a Arenys de Mar Francisca Galindo Millán, resident al carrer Riu del Barea s/n d'Arenys de Mar.

Era casada amb Rafael Casado Navarro.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui a dos quarts de 10 del matí a Arenys de Mar.

Que descansi en pau.

AVIS

En compliment del que disposa l'Article 10 de l'Estatut Ordenador d'Empreses i Activitats Turístiques, es comunica el canvi de titular de la Cafeteria Le Moulin a Poivre, situada a Roses, regentada anteriorment per la Sra. Josiana Julie Gozlan; l'actual titular és la Sra. Hortensia Motos Fernández. L'establiment s'anomenarà «El Molino de Pimentas», i passa a ser Restaurant. Roses, 15 de setembre de 1985

El carrer de la Pineda

340

El carrer de la Pineda és en un extrem del barri de Vila-roja, als confins de la ciutat. El nom li fou atorgat en el ple municipal del 26 de març del 1969, en castellà, alhora que es donava nom, també castellà, als altres carrers de Vila-roja. Quan el 1979 l'ajuntament democràtic va prendre possessió, els carrers Pinar, Torrente, Arroyo, Barranco, Llanura, Fuente i Subida a la Colina van convertir-se oficialment en Pineda, Torrent, Rierol, Barranc, Planura, Font i pujada al Turó. Però han passat els anys i les plaques segueixen en castellà.

Segons l'acord de ple del 1969, el carrer Pineda «arranca del torrente sin nombre que discorre per el grup Vilarroja y cuya calle sólo tendrá entrada para terminar en una plazuela sin salida». El carrer comença efectivament dalt de tot del carrer del Barranc, on la capçalera del torrent queda tancada i hi ha l'antic mas de Can Correja. Acaba també, tal com diu l'acord, en una placeta sense sortida. La placeta en qüestió no és gran cosa més que un eixamplament del carrer i, a més, li ha sortit un apèndix a mà esquerra que perllonga un xic més la longitud del carrer. A aquest apèndix n'hi ha sortit encara un altre, per tal que un veí pugui accedir a casa seva.

Aquests envitricollaments urbanístics són propis d'un sector d'autoconstrucció com aquest, sorgit espontàniament i legalitzat a partir dels fets consumats. Tot i que el carrer es va formar als anys seixanta, el projecte d'urbanització no es va re-

dictar fins a l'any 1976, quan la majoria de cases ja eren fetes. Aprofitat inicialment el 4 de juny d'aquest any, el projecte d'urbanització va ser aprovat definitivament el 29 de setembre amb una esmena introduïda a petició de l'associació de veïns Camp de la Font, que agrupa propietaris d'aquell sector. L'enllumenat públic s'hi havia posat l'any anterior, segons projecte aprovat el 8 d'abril del 1975.

El tipus d'edificació del carrer és heterogeni, com correspon a les característiques del barri en el qual s'insereix. Al número 9 hi ha el Centre Social de Jubilats i Pensionistes de Vila-roja, que funciona d'una manera força autogestionària però amb subvencions municipals. El local és propietat de Francesc Sánchez Tirado, que el té llogat a l'Ajuntament.

Poc més amunt del local dels jubilats surt una travessia del carrer, que s'enfila per la muntanya mitjançant escales. No té nom propi i es considera com una extensió del carrer Pineda. Dalt de les escales d'aquesta travessia hom troba la pineda que dona nom al carrer, la qual, miraculosament, encara no s'ha incendiada. Destaca de l'entorn, perquè en aquesta zona abunden les alzines —a l'altra banda del carrer hi ha un bosc de sureres— i és rar trobar-hi pins. El nom triat per al carrer fou doncs ben escaient, i si, com és més que probable, algun dia la pineda desapareix, servirà per recordar el passat d'aquell sector.

J. Fabre

Canvi de números a Begur i Palafrugell

Per donar major fluïdesa al servei telefònic, i procedir a donar noves altes, des de les 9 del dijous dia 19, es fa necessari modificar la numeració d'alguns abonats de les Centrals de Begur i Palafrugell, per connectar-los a la nova Central de Pals, que està en servei des del passat mes de juliol.

La Telefònica ha disposat l'oportuna informació d'aquest canvi, mitjançant el número antic, sense que les trucades quedin enregistrades en el comptador del seu telèfon.

